

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

15. augustā

Laiks, kurā dzīvojam, kļūst aizvien interesantāks, ja vien šādu vārdu te ir atbilstoši lietot. Kā es to domāju? Tā, ka neatlaidīgi arvien skaidrāk izgaismojas mūsu pasaules šī laika realitātes - ierobežojumi, ilūzijas, sabiedrības un kopienu vājās un arī stiprās puses. Šie procesi bieži ir pārsteidzoši, nereti - sāpīgi, ievainojoši. Tajos tiek zaudētas iepriekšējās maldīgās drošības sajūtas, arvien skaidrāk ieskanas jautājumi: kā dzīvosim tālāk? Kad daudzi no mums ir aizņemti ar praktiskiem jautājumiem, kas saistās ar šķēršļiem un ierobežojumiem mums un mūsu bērniem, mēs arī sākam vairāk, vai – no jauna iedziļināties atlikušās dzīves mērķos un jēgā.

Mēs sākam apzināties, ka daudzi no mums arvien noslēgtāk dzīvo savos uzskatu un viedokļu "burbuļos", savukārt tie, kas ir citos "burbuļos", tiem kļuvuši sveši, vai - vienkārši par statistiku. Statistika mūsu laika pasaulē taču ir tas svarīgākais, vai ne? Ar to tik labi var manipulēt... Kā nemanāmi varēja pienākt tāds laiks, kad esam sākuši nervozēt, ka varam tikt turēti aizdomās par uzskatiem, kas nāk no cita "burbuļa", un, tāpat - ir nepareizi? Kā tomēr atkal var būt laiks, kad cilvēki tiek šķiroti, nodalīti kaut vai savu uzskatu dēļ? Tas ir savā ziņā ironiski, ka iepriekšējā pusotra gada laikā ir vēl skaidrāk atklājies, cik sekls ir mūsu "attīstītās" pasaules egoistiskais pašlepnums.

Tajā pašā laikā narcistiski mediju pārstāvji un politiķi nebeidz mēģināt pārliecināt, ka iespējams atgriezties "ierastajā biznesā" ar to pašu, iepriekšējo ignoranci pret realitāti, aizmirstot, ka visspēcīgākās varas un "modernās" un "progresīvās" idejas par drošību, produktivitāti un izaugsmi var ātri krist.

Vai šajā laikā esam mācījušies dot lielāku nozīmi cilvēciskām attiecībām, nekā mediju radītai “realitātei”? Vai mācāmies saredzēt cauri gan iluzoram optimismam, gan dzīvību noliedzošam pesimismam? Atzīstot laikmeta maiņu zīmes, vai spējam būt apzinātāki? Var jau būt, ka tie ir tikai retoriski jautājumi... Te mani uzrunā it kā tik vienkāršie vārdi: “Izmantojiet šo laiku...” (Efez 5,16), kurus šajā nedēļas nogalē daudzviet dzirdējam dievnamos.

Varbūt tajos ir atgādinājums nevis censties kontrolēt rītdienu, bet dzīvot dziļi, intensīvi, pilnvērtīgi šeit un tagad. Protams, politiķi un biznesa cilvēki solīs “normālu” vai “labāku” nākotni, ja cilvēki piekritīs izdarīt attiecīgas manipulācijas, taču eksistenciālie jautājumi, kurus pasaule ir sastapusi pēdējā pusotra gada laikā, nekur nepazudīs. Mēs varēsim uz tiem atbildēt tikai, kad sāksim sevi saprast un definēt nevis kā skrūvītes mehānismos vai kā narcistiski pārākus par citiem, bet gan kā arvien ceļā esošus meklētājus. Ja vien patiešām spēsim ieskatīties un ieklausīties realitātē, sapratīsim, ka šis laiks vairāk nekā iepriekš aicina mācīties dzīvot ar pazemību – ne pret varām un citu ielikām - neīstām autoritātēm, bet ar pazemību, pateicību un mīlestību pret visu dzīvo, iekļaujoties esības organiskajā ritmā. Es ticu, ka tad tu un es būsime izmantojuši savas dzīves laiku, kā to ir vēlējis Radītājs.